βήθη καὶ ὡπλίσθη μὲ τὴν καραμπίναν του.

Ὁ μπάρμπα Πύπης ἐγέλασε πικρῶς πρὸς τὸν ὕβριστικὸν ὑπαινιγμόν.

— Σὺ ἐγελάστηκες, ἀπήντησεν· ἐγὼ κότταις δὲν κλέφτω οὔτε λωποδύτης εἶμαι· ἐγὼ πηγαίνω στὸν Πειραιᾶ ν' ἀκούσω Ἀνάστασι στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα.

Ὁ χωρικὸς ἐκάγχασε.

— Στὸν Πειραία! Στὸν ἄϊ—Σπυρίδωνα; κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀφ' τὴν Ἀθήνα.

— Ἀπ' τὴν Ἀθήνα; Καὶ δὲν ἔχει ἐκεῖ ἐκκλησίαις, ν' ἀκούσῃς Ἀνάστασι;

— Ἔχει ἐκκλησίαις, μὰ ἐγὼ τὸ ἔχω τάξιμο, ἀπήντησεν ὁ μπάρμπα—Πύπης.

Ὁ χωρικὸς ἐσιώπησε πρὸς στιγμήν. Εἶτα ἐπανέλαβε.

—Νὰ φχαριστᾷς, καϋμένε...

Καὶ τότε μόνον κατεβίβασε τὴν σκανδάλην καὶ ὤρθωσε τὸ ὅπλον πρὸς τὸν ὦμόν του.

— Νὰ φχαριστᾷς, καϋμένε, τὴν ἡμέραν ποῦ ξημερώνει αὔριο εἶδε μή, δὲν τρῶχα γιὰ τίποτες νὰ σ' ἐξαπλώσω δῶ χάμου.. Τράβα τώρα!

Ὁ γέρων κερκυραῖος εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ δώσῃ τελευταίαν ἀπάντησιν.

— Κάνεις ἄδικα καὶ συχωρεμένος νᾶσαι ποὺ μὲ προσβάλλῃς, εἶπε. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ δὲ μὲ ἐτουφέκισες, ἀλλὰ *τὸν βα μπένε* .... δὲν κάνῃς καλὰ νὰ μὲ παίρνῃς γιὰ κλέφτη. Ἐγὼ εἶμαι διαβάτης κι' ἐπήγαινα, σοῦ λέω στὸν Πειραιᾶ.

— Ἔλα, σκόλα, σκόλα τώρα, ρέ..., Καὶ ὁ χωρικὸς στρέψας τὴν ράχιν εἰσῆλθεν ἀνατολικῶς διὰ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου κι' ἔγινεν ἄφαντος.

Ὁ γέρων Ἄφλος μου ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον του.

Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο δὲν ἐμπόδισε τὸν μπάρμπα-Πύπην νὰ ἐξακολουθῇ κατ' ἔτος τὴν εὐσεβῆ του συνήθειαν, νὰ κατεβαίνῃ πεζὸς εἰς Πειραιᾶ, νὰ προσέρχηται εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα καὶ νὰ κάνῃ Πάσχα ρωμέϊκο.

Ἐφέτος τὸ μισοσαράκοστον μοῦ ἐπρότεινεν, ἂν ἤθελα, νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὴν προσκύνησίν του ταύτην. Θὰ προσεχώρουν δὲ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ἂν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχα τὴν συνήθειαν νὰ ἑορτάζω ἐκτὸς τοῦ Ἀστεος τὸ ἅγιον Πάσχα.

† Α. Παπαδιαμάντης

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Μὴν κολαρίζετε ποτὲ τὰ λινὰ ἀσπρόρρουχά σας ὅταν πρόκειται νὰ τὰ ἀφήσετε ἀμεταχείριστα γιὰ πολὺ καιρό, γιατὶ ὄχι μόνον θὰ τὰ βρῆτε τσακισμένα, ἀλλὰ ἂν μείνουν κλεισμένα πολλοὺς μῆνας θὰ σαπίσουν ἀσφαλῶς. Προτιμώτερον εἶνε ἀφοῦ τὰ πλύνετε καὶ τὰ στεγνώσετε, νὰ τὰ διπλώσετε χωρὶς κόλαν. Σᾶς συμβουλεύουμε μάλιστα νὰ τὰ τυλίξετε μὲ μπλοῦ χαρτί. Τὸ μπλοῦ χαρτὶ τὰ προφυλάσσει ἀπὸ τοῦ νὰ κιτρινίσουν ἐκ τῆς πολυκαιρίας.

***

Ὅταν θέλετε νὰ κρύψετε τὰ γουναρικά σας καὶ τὰ μάλλινά σας ἐνδύματα, βυθίσατε παλαιὰ πανιὰ εἰς παραφίνην, βάλετέ τα στὸ βάθος τοῦ συρταριοῦ ἢ τοῦ κιβωτίου καὶ ἐπ' αὐτῶν ἁπλώσατε ἐφημερίδας. Τοποθετήσατε ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων τὰ ἐνδύματά σας καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπισκεφθῇ ὁ σκόρος.

***

Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ κρέας φρεσκο πλύνατέ το μὲ νερὸ καὶ μὲ ξεῖδι καὶ ρίχτε ἐπ' αὐτοῦ μικρὴ ποσότητα ψιλοκομμένου κρεμμυδιοῦ. Τὸ κρέας θὰ διατηρηθῇ φρεσκότατον καὶ εἰς τὴν πλέον θερμοτέραν ἐποχήν. Ὅταν θὰ τὸ μαγειρεύσετε καθαρίσατέ το ἀπὸ τὰ κρεμμύδια καὶ πλύνατέ το ἕνα χέρι μὲ κρυο νερό.

***

Γιὰ νὰ ἀνοίξετε ἕνα παπούτσι ποὺ σᾶς στενεύει, βρέξατε ἕνα πανὶ εἰς πολὺ ζεστὸ νερὸ καὶ τοποθετήσατέ το εἰς τὸ μέρος ποὺ σᾶς ἐνοχλεῖ· ὅταν τὸ πανὶ κρυώσει ξαναβρέξατέ το εἰς τὸ ζεστὸ νερό. Κάμετέ το αὐτὸ πέντε ἢ ἕξη φορές. Ὕστερα φορέστε τὸ παπούτσι καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἔχει ἀπαλύνει καὶ δὲν σᾶς στενεύει πλέον.

***

Γιὰ νὰ κάμετε καινούργια, τὰ παλαιὰ δερμάτινα μαῦρα γάντια, ἀναμίξατε εἰς ἴσας ποσότητας, ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, γάλα καὶ μαῦρο μελάνι. Φορέστε τὸ γάντι καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τρίψτέ το ἐλαφρὰ μὲ ἕνα κομμάτι μαλακιᾶς φανέλλας.

***

Ἂν ἔχετε πολλὲς μυῖγες στὴν κρεββατοκάμαρά σας καὶ σᾶς ἐνοχλοῦν μουσκέψτε ἕνα σφουγγάρι σὲ λάδι λεβάντας καὶ κρεμάστε το στὴν ὑψηλότερη γωνία τοῦ κρεββατιοῦ. Ἡ μυῖγες μὴ ἀνεχόμενες τὴν ὀσμὴ τῆς λεβάντας θὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ θὰ σᾶς ἀφήσουν ἥσυχο.

Ἡ οἰκοδέσποινα

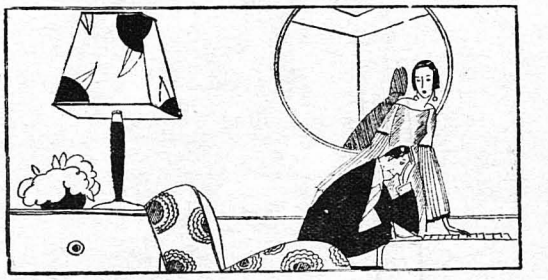

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ

Ο ΒΟΡΡΗΑΣ

Ἐξεκίνησε μεσάνυχτα ὁ ρήγας ὁ Βορρηᾶς ἀπὸ τὸ μακρυνό του βασίλειο. Ἡ ρήγισσα ἡ μάννα του σελώνει τἀλογό του· ντέφια καὶ βούκινα κρεμάει στοῦ ἀλόγου του τὴ σέλα· χρυσῆ βίτσα τοῦ περνάει στὸ ἀντρειωμένο χέρι. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ροβολάει ὁ ἄσπρος καβαλλάρης τὴ ράχη τοῦ χιονισμένου βουνοῦ ἡ ρήγισσα ξαμολάει πίσω του τἀνεμοπόδαρα λαγωνικά.

Βουνὰ καὶ λόγγους περνάει ὁ ἄσπρος καβαλλάρης. Τὰ δένδρα τρίζουν καὶ λυγίζονται στὸ πέρασμά του· τὰ ρουθούνια τοῦ ἀλόγου του σκορποῦν φαρμακωμένη πάχνη στοὺς νέους ἀνθοὺς καὶ τὰ χλωρὰ φύτρα. Φυσάει τὸ βαρὺ βούκινο καὶ τἀγρίμια τρυπώνουν στὶς μονιές τους· χτυπάει τὰ χρυσά του ντέφια καὶ χορεύουν τὰ στοιχειὰ τοῦ λόγγου μὲς στὰ σκοτάδια καὶ ὅταν σαλεύει τὴ μακρυά του βίτσα στὸν ἀέρα τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου του ὀργώνουν σπιθόβολα στὴν πέτρα. Βουνὰ καὶ λόγγους περνάει ὁ ἄσπρος καβαλλάρης.

Χῶρες καὶ χωριὰ διαβαίνει ὁ ἄσπρος καβαλλάρης. Στὸ παραθύρι τῆς Πεντάμορφης βαστάει τοῦ ἀλόγου του τὰ γκέμια, στὸ παραθύρι τῆς Πεντάμορφης χτυπάει τὰ χρυσᾶ του ντέφια. Κ' ἡ Πεντάμορφη ὀνειρεύεται καὶ παραμιλεῖ: Ἔρχονται οἱ ξεφαντωτάδες καὶ χτυποῦν τὰ ντέφια τους καὶ τραγουδοῦν τὴ νύφη. Κ' ἐγὼ εἶμαι ἡ Νύφη ἡ Πεντάμορφη κι' εἶναι ὁ γαμπρὸς τὸλόξανθο παλληκάρι, ρήγα παιδὶ καὶ ρήγισσας καμάρι. Ἀνοῖξτε διάπλατες πόρτες νὰ μποῦν οἱ καλεσμένοι, νὰ μποῦν οἱ ξεφαντωτάδες στὴ χαρὰ τῆς Πεντάμορφης...

Χῶρες καὶ χωριὰ διαβαίνει ὁ ἄσπρος καβαλλάρης. Στὸ παραθύρι τῆς χαροκαμένης φυσάει τὸ στριγγὸ βούκινο. Καὶ ἡ χαροκαμένη λαφιάζεται στὸν ὕπνο της καὶ κλαίει: Ὤϊμέ! ὁ καλός μου βογγάει καὶ δέρνεται, ὤϊμὲ ὁ καλός μου ζητάει τὴν ἀγκαλιά μου. Χρόνια ξενητεμένος ὁ ἄμοιρος, χρόνια τὰ ματάκια του κλεισμένα στὴ μαύρη γῆ. Ἀνοῖξτε παραθύρια σκεβρωμένα, ἀνοῖξτε πόρτες διπλομανταλωμένες. Ἔρχεται ὁ καλός μου ἀπὸ τὴ ξενητειά, καὶ βογγάει γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Ζωντανὸς ἢ πεθαμένος ἀνοῖξτε νάμπῃ ὁ καλός μου κι' ὁ ἀφέντης μου.

Χῶρες καὶ χωριὰ διαβαίνει ὁ ὄσπρος καβαλλάρης. Στὸ ἀπόμερο καλύβι τὸ πνιγμένο στοὺς βάλτους, στὸ ἀπόμερο τὸ παραθύρι τοῦ Φονηᾶ βαστάει τοῦ ἀλόγου του τὰ γκέμια. Δίνει βιτσιὰ στὰ λαγωνικά του, καὶ τὰ λαγωνικὰ οὐρλιάζουν στὸ σκοτάδι. Ξυπνάει ὁ φονηᾶς καὶ τρέμει σὰν τὸ φυλλοκάλαμο: Τὸν ἔβαλα βαθειὰ στὴ γῆ, βαθειὰ ἔσκαψα τὸ ματωμένο χῶμα. Βαρὺ κοτρώνι κύλησα στὰ στήθια του τὰ λαβωμένα καὶ τὸ χορτάρι φύτρωσε δασὺ ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μου. Βαθειὰ ἔσκαψα τὸ χῶμα. Μὰ ὤϊμὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀθῶου ξυπνάει στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ οὐρλιασμα τῆς κατάρας κυνηγάει τὸν ὕπνο μου. Βαστᾶτε πόρτες μὲ τὶς διπλὲς ἀμπάρες, βαστᾶτε παραθύρια μὲ τὰ σιδερένια μάνταλα... Ἤμαρτον, κύριε, ἤμαρτον.

Χῶρες καὶ χωριὰ διαβαίνει ὁ ὄσπρος καβαλλάρης. Μές στὸ βαθὺ τὸ ὁρμάνι στέκεται ὀρθὸς ὁ πύργος μου. Στοῦ πύργου τὸ παράθυρο βαστάει τοῦ ἀλόγου του τὰ γκέμια. Χτυπάει τὰ ντέφια τὰ χρυσᾶ μὲς στὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ στριγγὸ τὸ βούκινο φυσάει. Δίνει βιτσιὰ στὰ λαγωνικά του καὶ τὰ λαγωνικὰ οὐρλιάζουν ματωμένα. «Ὤϊμέ! Οἱ μαῦροι ξεφαντωτάδες δέρνουνε τὴν πόρτα μου. Ὤϊμὲ! ἡ καλὴ τοῦ παλιοῦ καιροῦ μοιρολογάει στὸ παραθύρι μου. Τὴν ἔβαλα βαθειὰ στὴ γῆ, βαθειὰ ἔσκαψα τὸ χῶμα κι' ἀπάνω στὴ λαβωμένη τὴν καρδιὰ ἐκύλησα βαρὺ κοτρώνι. Τῆς λησμονιᾶς τὸ χόρτο φύτρωσε δασὺ ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μου. Ὤϊμὲ τὸ αἷμα τῆς ἀγάπης ξυπνάει στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα. Ἡ κατάρα δέρνει τὰ παραθύρια μου. Βαστᾶτε πόρτες διπλομανταλωμένες... Κύριε, ἐλέησέ με...

Μεσάνυχτα ξεκίνησεν ὁ Ρήγας ὁ Βορρηᾶς ἀπὸ τὸ μακρυνό του βασίλειο. Περνάει βουνὰ καὶ λόγγους, χῶρες καὶ χωριά. Τὰ δέντρα τρίζουν καὶ λυγίζονται στὸ πέρασμά του. Τὰ ρουθούνια τοῦ ἀλόγου του σκορποῦν φαρμακεμένη πάχνη στοὺς νέους ἀνθοὺς καὶ τὰ χλωρὰ φύτρα. Φυσάει τὸ στριγγὸ του βούκινο καὶ τἀγρίμια κρύβονται στὶς μονιές τους, χτυπάει τὰ χρυσᾶ του ντέφια καὶ τὰ στοιχειὰ τοῦ λόγγου χορεύουν στὰ σκοτάδια.

Παῦλος Νιρβάνας